ГОСТИНЕЦЬ.

Українці дуже симпатичний нарід і тому всі їх люблять. Любить їх папа і тому благословить Поляків, щоби мучили Українців і так провадили їх до неба. Люблять їх Поляки і тому точать українську кров на спілку з папою (як се виразно припускає „Канадійський Українець"), щоби, мовляв, довести невірних овець до „одного стада й одного пастира".

Дальше — дають Українцям Бельгійців і Французів в дарунку; дають целібат; дають новий календар; дають Мазурів-кольоністів; дають польські школи...

Самі дарунки! Самі гостинці!

А приїздить Українець іміґрант до Канади, то також виходять проти нього з даунком, а таким дарунком є книжочка надрукована в Белгійців в Йорктоні, яку роздають іміґрантам.

На заголовковій картці тої книжочки написано:

ГОСТИНЕЦЬ
для
Українських поселенців
в
Канаді.
Книжочка 2.
Печатня Місіонарів св. Ізбавителя в Йорктоні.

На другій картці сказано, що **„Печатано за дозволом духовної власти"** — однакож не сказано, якої власти — чи еп. Будки, чи латинських епископів. Власть і годі! Року також не зазначено, але зі змісту видно, що книжочка друкована 1923 або 1924 року. Не сказано також, хто автор „Гостинця". Словом — видано сю книжочку на той лад, як видали недавно свою книжочку в Галичині целібатники (безіменно) в якій оплюгавлювали жонате духовенство.

Книжочку сю видано для поучення і перестороги. Вказуєсь в ній, чого уникати, за ким і куда йти. На 13-ій стороні її бачимо таку пораду:

— **Де нема в Вас свого богослуження, або буває дуже рідко, ідіть до католицької церкви латинського обряду** (себ то до костела! — В. К.); **там можете також приймати св. Тайни. Через то Ви свого обряду не зміните, бо змінити обряд не вільно. Але ніколи, нігде і за жадну ціну не йдіть до церкви, яка не узнає св. Отця папу римського, і від такого священика, що не є в злуці зі св. Отцем, не приймайте жадних св. Тайн.**

І чи не дарунок? Не гостинець? Не порада?

Велика, єзуїтська, порада! Таку пораду може давати Українцеви лише Лях, може давати яничар, може давати смертельний ворог.

Бо хіба ні? Нині, коли костел заїдає український народ; коли церкви силою замінюєсь на костели; коли католицька жандармерія бє людей, коли святкують свої свята; коли папа щедро благословить катів українського народу — нині казати: — **Йди до костела!** — чи не є се глумом і наругою над українським народом!

Йдіть до костела, там сповідайтесь, причащайтесь, хрестіться, вінчайтесь і робіть се зовсім безпечно, бо — **„через те ви свого обряду не зміните, бо обряд** (се по бельгійськи, бо по нашому булоби „обряду") **змінити не вільно".**

Тесаме говорить в тайних „Правилах" і еп. Будка.

Та що за безсоромне намагання одурити несвідомих! Ходи до костела, роби все на латинський (чи польсько-латинський) лад, **але ти обряду не зміниш, не бійсь, бо обряду змінити не вільно.**

Се те саме, що сказати:

— Йди до коршми, пий з пияками на рівні і не бійсь, що станеш пияком, бо пияком ставати не вільно.

Або сказати так:

— Єднайсь з злодіями і кради, як вони, але через те ти не станеш злодієм, бо ставати злодієм не вільно!

Чи не гарна була би порада? Гарна — наскрізь злодійська!

Аджеж нині кождий Поляк дає таку пораду Українцеви в Галичині:

— Нема церкви, бо ми замкнули; нема священика, бо епископи не хочуть висвячувати, отже йдіть до костела. Се-ж вшистко єдно! Через те ви обряду не зміните, бо змінювати обряду не вільно.

Таку ляхо-татарську пораду дають і тут „спасителі" Українців.

Інтересно, що про еп. Будку говориться в книжочці в третій особі, немов якийсь висший авторітет про меншого. На 7-ій стороні приміром сказано:

— Тому добре собі запамятайте, що я (!) Вам скажу: Ми в Канаді маємо свого епископа Кир Никиту Будку...

Хто одначе той „я", що так наказує се загадка. Чи се орґанізація римської церкви, — Французи, Бельгійці, чи хто? Чиєю власністю є еп. Будка?

Читаємо там також, що в Канаді схизматики удають католицьких священиків, — немов би то справді така велика почесть удавати католицького священика.

На 4-ій стороні пригадує, що Христос оснував церкву на Петрі і його наслідниках і наводить слова Христа:

— Ти є Петро, а на тім камени я збудую церков мою і пекольні ворота не переможуть її.

Та питання: на якім камени? Хто той камінь? В католицькій Біблії читаємо таке:

— **Tu es Petrus et super hanc petram aedificabo ecclesiam meam, et portae inferi non praevalebunt adversus eam.**

По нашому се значить:

— Ти є **камінь** (Петро значить: камінь!), а я на **скалі** збудую церков мою і ворота пекольні не вдіють нічого проти неї.

Хтож є **камінь,** а хто **скала?** Католицький архиепископ Кенрик на Ватиканськім (римськім) Соборі 1870 р. доказував, що: **44 Отці Церкви вчили, що скалою є сам Христос. А до тих Отців Церкви належить також св. Іван Золотоустий, св. Августин, а навіть папа Григорій Великий, який каже:**

— Син Божий є скалою, від якої Петро отримав імя і на якій, як Він сказав, збудує Свою церкву.

В книжочці є також вичислені „українські католицькі" священики, а між ними такі „Українці-католики", як Боский, Дельфорж, Ґгекіри, Делярий, Желік, Бізен, Ру.

Не забули також пригадати, щоби молитися на корунці і щоби бути гідними наслідниками **св. Володимира, св. Ольги і св. Йосафата.** Гарна компанія — Володимир, Ольга (православні) і Йосафат (смертельний ворог православія). Так само Василіяне в жовківськім Життю Йосафата ставлять до ряду Володимирів, Ярославів і Ягайлів. Звісно — вшистко єдно!

Ось так чужі політики і свої хруні обманюють несвідомий нарід!

В. К.

„І СИНА" В ВІРУЮ.

В „Символі Віри", зложенім на соборах на Сході в Никеї і Царгороді говориться **„І в Духа Святого, Господа животворящого, иже от Отця исходящого".** Такої форми вживано також і в західній римській церкві, а в самім Римі вживано її до початку 11-го століття. Коли-ж в сторонах поза Римом почали додавати „і Сина", то папи сьому сильно противилися. Через додаток „і Сина" вийшла була суперечка між папою Львом III і Каролем Великим коло 806 року. Між роками 847—858 папи Лев IV і Венедикт III старались також, щоби „Вірую" читати по трецьки. Вкінци під напором **Генрика II, року 1014** папа Венедикт **VIII додав** до Символа Віри „і Сина" (по латинськи „Філіокве").

Та коли 1595 Потій і Терлецький на бажання Поляків православну церкву піддали папі (заводили унію), то папа згодився, щоби в уніятській церкві „Вирую" лишалось по давньому — без „і Сина". Наперекір сьому пізнійше таки додано „і Сина", щоби так ще більше зблизитись до Риму і Польщі — як перемінювано і додавано дечого більше з латинського обряду. Що не все додаване принялося, се инша річ.

Пісня о Воскресенню Мертвих.

Темний чоловік, що про смерть не думає,
Темний, хто по смерти встати не гадає;
Бачиш сонця схід? Глянь йому у слід!
Вечером заходить, а ранком знов сходить,
Так і ти підеш тим шляхом.

Вийди гень на поле, глянь кругом на ниви,
Запитай — що роблять зимові засіви?
Зимою гниють, весною ростуть,
Так і твоє тіло, що згнило, зотліло,
Наново верне до життя.

Ожив мертвець бувши чорити дні в гробі,
Як Христос закликав, звучи його к собі;
І знов прийде час, що кождого з нас,
Покличе грімкою архангел трубою,
Щоб стати усім нам на суд.

Що-б сталось, коли би на суд всі не встали?
Добрії заплати, злі кари-б не мали;
Але прийде час, що кождий із нас
Дістане заплалту — гірку чи богату,
І правда ісповниться вся.

(Переклад з Богогласника).